

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **T. L. N.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2024, čj. OAM-758/ZA-ZA11-D10-2024, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 12. 2024, čj. 20 Az 47/2024-24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně byla držitelkou pobytového oprávnění v Rumunsku s platností do 6. 6. 2024. Ten stejný den, 6. 6. 2024, požádala v České republice o udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žádosti uvedla, že ví, že má pobytové oprávnění v Rumunsku s platností do stejného data, nicméně že z Rumunska odcestovala nákladním vozidlem na Ukrajinu a tam všechny cestovní doklady i povolení k pobytu ztratila. Na Ukrajině nějaký čas pobývala a v dubnu 2024 opět nákladním automobilem dorazila do České republiky. V průběhu řízení si žalobkyně zajistila zastoupení advokátem. Žalovaný žalobkyni i jejího zástupce informoval o konání ústního pohovoru dne 13. 8. 2024 a o možnosti seznámit se s podklady. Stěžovatelka si výzvu nepřevzala a její zástupce až dne 29. 8. 2024 požádal o nový termín pohovoru.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil [§ 25 písm. i) zákona o azylu]. Dále určil, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu je Rumunsko [podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti

o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států („nařízení Dublin III“).

[3] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Ten ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Zabýval se tím, který členský stát je podle systému zavedeného nařízením Dublin III příslušný k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu; možnosti využít diskrece upravené v čl. 17 nařízení Dublin III k tomu, aby ve věci rozhodovala Česká republika; a nekonáním ústního pohovoru. K nařízení Dublin III krajský soud uvedl, že zavádí jasnou systematiku toho, který členský stát EU má být příslušný k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu a je třeba tedy podle ní postupovat. Tato systematika je výslovně reflektována i v pořadí článků tohoto nařízení (od čl. 8 po čl. 15). Příklad žalobkyně spadá pod situaci uvedenou v čl. 12 nařízení Dublin III, jelikož nějaký členský stát jí již vydal povolení k pobytu. Tím je Rumunsko, a proto by o její žádosti mělo také rozhodovat. Co se týká možnosti nenásledovat systémem nařízení Dublin III a z důvodů zvláštního zřetele o žádosti žalobkyně rozhodnout v České republice, krajský soud poukázal na to, že žalovaný má v tomto ohledu možnost správního uvážení, zda k převzetí případu přistoupí nebo ne. Správní soudy tedy činí pouze omezený přezkum toho, zda žalovaný nepřekročil zákonné meze diskrece a libovůle. Nadto konkrétně v případě čl. 17 nařízení Dublin III musí žalovaný uvést důvody, proč k převzetí případu nepřistoupí, pokud se jedná zejména o humanitární případy. Žádná taková pochybení krajský soud neshledal, žalovaný se dokonce s možností užití čl. 17 nařízení Dublin III výslovně vypořádal. Krajský soud neshledal nezákonným ani postup žalovaného ohledně nekonání osobního pohovoru, jelikož ze všech okolností vyplývalo, že žalobkyně se na pohovor bez omluvy nedostavila v daném termínu a teprve o dva týdny později žádala o termín nový. Současně krajský soud uzavřel, že žalovaný i bez pohovoru měl již dostatek informací o okolnostech případu žalobkyně. Nakonec se krajský soud nezabýval obecně formulovanou námitkou porušení *některých ustanovení správní řádu*, jelikož ji nepovažoval za žalobní bod.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (**stěžovatelka**) podala proti tomuto rozsudku kasační stížnost. *Zprv* se podle ní krajský soud bez dalšího ztotožnil s posouzením žalovaného a nevedl ohledně individuálního příběhu stěžovatelky vlastní úvahy. Zároveň je posouzení krajského soudu vnitřně rozporné, neboť se nejprve tvrdí, že lze na případ stěžovatelky použít čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III, vzápětí ale uvádí, že stěžovatelce skončilo v den podání žádosti pobytové oprávnění v Rumunsku. Odkaz krajského soudu na čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III s tím, že o věci může rozhodovat Rumunsko, jelikož tamní platnost pobytového oprávnění stěžovatelce zanikla před méně než dvěma lety, je ryze formální. K použití čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III je nutný také nepřetržitý pobyt na území členského státu, což stěžovatelka nesplňuje. Jelikož v mezidobí pobývala na Ukrajině a Rumunsko tím pádem opustila, příslušná k rozhodování je Česká republika, protože to je první členský stát, do kterého po pobytu na Ukrajině a po skončení platnosti pobytového oprávnění v Rumunsku vstoupila.

[5] Stěžovatelka *zadruhé* nesouhlasí s nepoužitím diskrečního ustanovení v čl. 17 nařízení Dublin III. Je přesvědčena, že jsou zde dány humanitární důvody pro to, aby ve

pokračování

věci rozhodla Česká republika a současně nedochází k zatížení České republiky, jelikož si doposud stěžovatelka zdejší pobyt hradí sama.

[6] Nakonec *zatřetí* stěžovatelka nesouhlasí ani s posouzením zákonnosti nekonání pohovoru. Od pohovoru nelze upustit s odkazem na dostatečná skutková zjištění, ale je nutné žadateli umožnit se vyjádřit a uvést rozhodné skutečnosti. Zástupce stěžovatelky uvedl, že důvodem neúčasti byla jazyková bariéra a včas požádal o nový termín. Žalovaný tuto žádost ignoroval a rozhodl bez pohovoru, upřel tak stěžovateli právo na řádný proces. Nic žalovanému nebránilo provést pohovor v náhradním termínu. Správnost tohoto postupu pak aproboval i krajský soud.

[7] **Žalovaný** ke kasační stížnosti uvedl, že v případě stěžovatelky bylo nutné použít čl. 12 nařízení Dublin III, jelikož v řízení bylo prokázáno, že do 6. 6. 2024 byla držitelkou povolení k pobytu v Rumunsku. Rumunsko také uznalo svoji příslušnost pro posouzení stěžovatelčiny žádosti o mezinárodní ochranu. V případě stěžovatelky neexistovaly důvody zvláštního zřetele pro to, aby žalovaný použil čl. 17 nařízení Dublin III a ani sama stěžovatelka žádné takové důvody neuváděla, z toho důvodu jej žalovaný nevyužil. Krajský soud se sám zabýval věcí důkladně a pokud se odkázal na závěry žalovaného, není to vada řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Jelikož v dané věci rozhodovala samosoudkyně, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve přijatelností kasační stížnosti. Pokud před krajským soudem o věci rozhodoval specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je namístě ji odmítnout pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí věcně přezkouvává pouze, pokud má řešená právní otázka přesah nad rámec konkrétního případu z důvodu 1) neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury nebo 2) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[9] Žádná z těchto podmínek zde splněná není a kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Co se týká první kasační námitky, pak obecně rozsudek krajského soudu netrpí nepřezkoumatelností, pokud se odkáže na rozhodnutí žalovaného a s jeho argumentací se ztotožní (např. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2016, čj. 5 Azs 168/2015-36; či usnesení ze dne 29. 1. 2020, čj. 2 Azs 210/2019-54). Krajský soud sice na rozhodnutí žalovaného odkázal (body 25 a 32 napadeného rozsudku), dále ale také vedl vlastní úvahy, rozvinul je a plynule na žalovaného navázal (body 19-24 či 26-31 napadeného rozsudku). Krajský soud tedy nijak nevybočil z mezí stanovených zákonem a judikaturou ohledně odůvodnění soudního rozhodnutí a odkazu na předcházející rozhodnutí správních orgánů. Současně krajský soud představil systematiku nařízení Dublin III a uvedl, že v den podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, 6. 6. 2024, teprve pobytové oprávnění v Rumunsku pozbývalo platnost. Primárně tedy uplatnil čl. 12 odst. 1, 2, a 3 nařízení Dublin III (bod 24 napadeného rozsudku) a pouze alternativně (v doplňujícím argumentu) uvedl, že by Rumunsko bylo příslušné i po skončení platnosti oprávnění (bod 25 napadeného

rozsudku). Tato námitka tedy není přijatelná, jelikož odůvodnění krajského soudu není ani vnitřně rozporné a srozumitelně a přehledně na sebe jeho části navazují.

[11] Ke druhému argumentu stěžovatelky, podle něhož krajský soud špatně vyhodnotil použití čl. 17 nařízení Dublin III a možnosti České republiky převzít pravomoc rozhodnout ve věci, lze uvést, že žalovaný má prostor pro správní uvážení, zda čl. 17 nařízení Dublin III využije či ne. Správní soudy proto nehodnotí správnost tohoto posouzení, ale pouze to, zda nepřekročil při své úvaze zákonné meze (rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2023, čj. 4 Azs 107/2023-38, bod 23). Úvahu o tom, zda uplatnit toto diskreční oprávnění je správní orgán povinen učinit a uvést ve svém rozhodnutí jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, chybějící zmínka o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24). Krajský soud se zabýval skutkovým stavem případu stěžovatelky (bod 32 napadeného rozsudku) a aplikoval na ně závěry předchozí judikatury, které i rozsáhle představil (body 27-31 napadeného rozsudku). Z vylíčených skutkových okolností usoudil, že žádné důvody zvláštního zřetele pro převzetí pravomoci rozhodnout o stěžovatelčině žádosti, zde dány nejsou, a žalovaný se dostatečně s možností použití čl. 17 nařízení Dublin III vypořádal ve svém rozhodnutí. Posouzení krajského soudu je srozumitelné, logické a neobsahuje nedostatky svědčící přijatelnosti kasační stížnosti, na jejichž základě by Nejvyšší správní soud musel závěry krajského soudu korigovat.

[12] Co se týká třetí námitky, pak krajský soud představil rozhodnou právní úpravu (umožňující od osobního pohovoru upustit) a uvedl všechny okolnosti, pro které neprovedení pohovoru se stěžovatelkou není problematické. Uvedl, že omluva měla jen formu telefonátu, nepřišla ze strany stěžovatelky ani jejího zástupce ještě před stanoveným datem konání pohovoru, tedy že přišla pozdě (v podrobnostech bod 34 napadeného rozsudku). Současně zdůraznil, že žalovaný měl dostatek informací o konkrétních okolnostech případu. I v tomto ohledu tedy krajský soud nijak nepochybil a Nejvyšší správní soud nemá důvod shledat kasační námitku přijatelnou.

[13] Lze uzavřít, že krajský soud vystavěl svůj rozsudek v souladu se zákonem, na závěrech výše citované ustálené judikatury, kterou následoval a nijak z jejich mezí nevybočil. Nejvyšší správní soud ani neshledal potřebu se od těchto závěrů nyní odchýlit, a stejně tak v návaznosti na uplatněnou kasační argumentaci neshledal pochybení krajského soudu svědčící přijatelnosti kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[15] Co se týká nákladů řízení, odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost je na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti druhem zjednodušeného věcného přezkumu rozhodnutí krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, bod

pokračování

18). Stěžovatelka v řízení úspěch neměla a nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. března 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu